

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 166/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. P., B., zastúpeného advokátom Mgr. I. F., PhD., L., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. L. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. I Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. I ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako správca konkurznej podstaty úpadcu J. S., Ž., je žalovaným v konaní o zaplatenie 3 000 000 Sk (99 581,76 €) s príslušenstvom. Žalobkyňou je manželka úpadcu.

Z obsahu sťažnosti a priložených dôkazov vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia peňažnej sumy, ktorá predstavovala polovicu ceny budovy, ktorá bola sťažovateľom ako správcom konkurznej podstaty predaná, pričom táto nehnuteľnosť bola pôvodne nadobudnutá do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalobkyne a úpadcu).

V sťažnosti sa uvádza: „*V predmetnej právnej veci Krajský súd v Banskej Bystrici konal ako súd prvého stupňa o návrhu navrhovateľky na zaplatenie 3.000.000,00 Sk s príslušenstvom zo dňa 13. 08. 2001. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 45 Cbi/87/2003-205 zo dňa 01. 12. 2006 konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 500.000,-Sk zastavil a sťažovateľovi (ako odporcovi) uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 2.500.000,- Sk...*

Najvyšší súd Slovenskej republiky konal ako odvolací súd... rozsudkom č. k. I Obo 71/2010 zo dňa 06. 10. 2010 o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil... a zároveň rozhodol o povinnosti sťažovateľa zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania...

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne konal ako dovolací súd o dovolaní sťažovateľa... proti rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 06. 10. 2010. Porušovateľ 1) (najvyšší súd, pozn.) uznesením sp. zn. I Obdo V/46/2011 zo dňa 29. 02. 2012... dovolanie sťažovateľa proti uvedenému rozsudku porušovateľa 1) odmietol.“

3. Sťažovateľ ďalej uviedol: „Týmto odmietnutím dovolania uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 02. 2012 pre jeho neprípustnosť, hoci dovolanie prípustné bolo... došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa... sťažovateľ dovolanie... odôvodnil tým, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., keďže sťažovateľovi sa postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom /§ 241 ods. 2 písm. a) v spojení s § 237 písm. i) O. s. p./ Sťažovateľ dovolanie odôvodnil aj tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a v nadväznosti na túto vadu konania došlo aj k vyneseniu rozsudku, ktorý spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Sťažovateľ videl odňatie možnosti konať pred súdom v zásade v tom, že sa odvolací súd (porušovateľ 1/) vôbec nezaoberal meritom odvolania, nevysporiadal sa s odvolacími dôvodmi, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne...

Sťažovateľ má za to, že ním podané dovolanie bolo prípustné a postupom porušovateľa 1), ktorým odmietol dovolanie ako neprípustné, bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred dovolacím súdom a zároveň bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces, právo na prístup k dovolaciemu súdu a právo na účinný opravný prostriedok. “ Tie isté vady má podľa sťažovateľa aj napadnutý rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľ považuje uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012 za prísne formalizované a vydané bez ohľadu na skutkové a právne okolnosti danej veci.

V súvislosti s uvedeným rozhodnutím sťažovateľ uvádza: „Napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu nepochybne bola takýmto postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom sťažovateľ vidí v tom, že dovolací súd (predchádzajúcim uznesením zo dňa 24. 02. 2010) a následne aj odvolací súd sa v napadnutom rozsudku zo dňa 06. 10. 2010 absolútne nezaoberali ďalšou obranou sťažovateľa (okrem obrany týkajúcej sa skutočnosti či nehnuteľnosti patria do BSM) a teda ďalšími odvolacími dôvodmi... Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 06. 10. 2010 je teda arbitrárny, nepreskúmateľný, čo podľa ustálenej judikatúry zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O. s. p. Je nevyhnutné, aby sa súdy zaoberali celou obranou sťažovateľa a nie len jej parciálnou (a podľa názoru sťažovateľa nevýznamnou) časťou.

Dovolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 24. 02. 2010 a následne aj odvolací súd v odvolaní napadnutom rozsudku zo dňa 06. 10. 2010 sa absolútne nezaoberali (ani len okrajovo) konzekvenciami vo vzťahu k Zákonu o konkurze a vyrovnaní a záložnému právu. V dôsledku takéhoto postupu a rozhodnutia odvolacieho súdu došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

V takomto postupe odvolacieho súdu a následne na ňom založenom rozhodnutí vidí sťažovateľ pochybenie odvolacieho súdu majúce za následok odňatie možnosti sťažovateľa konať pred odvolacím súdom, keďže sťažovateľovi bolo postupom odvolacieho súdu odňaté právo na preskúmanie záverov, ktoré sťažovateľ rozsudku súdu prvého stupňa vytýkal. Zároveň došlo takýmto postupom odvolacieho súdu aj k porušeniu princípu rovnosti účastníkov konania a jeho dvojinštančnosti, keďže odvolacie námietky sťažovateľa, ktoré navyše vymedzili samotný rámec odvolacieho konania, zostali pochybením súdu v neprospech sťažovateľa, avšak v prospech navrhovateľky, neprejednané.

Vzhľadom na uvedené je rozsudok odvolacieho súdu nielenže arbitrárny, ale skutočnosťou, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal ďalšou obranou sťažovateľa odvolací súd odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom a preukázať tak neodôvodnenosť nároku navrhovateľky.“

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV/46/2011 zo dňa 29. 02. 2012, Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo dňa 06. 10. 2010 a Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45 Cbi/87/2003-205 zo dňa 01. 12. 2006, boli porušené základné práva sťažovateľa Ing. L. P..., podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.).

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V/46/2011 zo dňa 29. 02. 2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo dňa 06. 10. 2010 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 45 Cbi/87/2003-205 zo dňa 01. 12. 2006 a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na nové konanie a rozhodnutie.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

11. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

12. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, a to:

- rozsudkom krajského súdu č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006 ako prvostupňového súdu,
- rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010 v odvolacom konaní,
- uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012 v dovolacom konaní.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010

13. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006 ako prvostupňového súdu a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010 v odvolacom konaní. Rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010 v spojení s rozsudkom krajského

súdu č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006 ako prvostupňového súdu nadobudol právoplatnosť 22. októbra 2010.

14. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity.

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ mal vo vzťahu k označeným rozhodnutiam všeobecných súdov k dispozícii opravné prostriedky, ktoré aj využil. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006 riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010. Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010 podal sťažovateľ mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012.

15. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 45 Cbi 87/2003-205 z 1. decembra 2006 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 71/2010 zo 6. októbra 2010 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012

16. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym posúdením prípustnosti dovolania v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012 a namieta, že napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu bolo vydané bez ohľadu na skutkové a právne okolnosti danej veci. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uvádza argumenty týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia predmetu konania (merita veci) v konaní pred všeobecnými súdmi.

17. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

18. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu je jedným z dôvodov odmietnutia návrhu jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. II. ÚS 67/06, II. ÚS 399/2010).

19. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti

postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

20. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. I ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012 v prvom rade konštatoval, že žalovaný (sťažovateľ) napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v tomto prípade nie je daná. Ďalej poukázal na ustanovenie § 242 ods. 1 OSP, podľa ktorého dovolací súd prihliada na procesné vady taxatívne vymenované v ustanovení § 237 OSP, a konštatoval: „Dovolateľ v dovolaní namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že sa súd dôsledne nevysporiadal s otázkou relevantnosti jeho tvrdení, obsiahnutých v odvolaní.

Pre prípad, že dovolateľ spochybňuje správnosť toho, ako súdy vyhodnotili jednotlivé dôkazy, dovolací súd uvádza, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach. Pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Pri hodnotení dôkazov ide o činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi dôkazmi v tom, ako a s akým výsledkom z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotil. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá

prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a preto dovolaciemu súdu neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižších stupňov.

Žalovaný tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O. s. p. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť len procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), zároveň je zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dovolací súd dospel k záveru, že postupom súdov nižších stupňov žalovanému nebolo odňaté právo konať pred súdom.

Dovolací sú nezistil, že by konanie súdu prvého stupňa a odvolacieho bolo postihnuté procesnou vadou podľa § 237 písm. f O. s. p., na ktorú poukazuje žalovaný v dovolaní a ani inými závažnými vadami v zmysle ustanovenia § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ O. s. p., preto dovolanie žalovaného pre jeho neprípustnosť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol.“

21. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie

o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

22. Ústavný súd posúdil obsah napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012 z ústavne významných hľadísk a dospel k záveru, že najvyšší súd primeraným spôsobom preskúmal prípustnosť dovolania a dostatočne sa vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa.

Najvyšší súd preskúmal dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP tak, ako ich namietal sťažovateľ. Podľa názoru ústavného súdu je postup najvyššieho súdu v sťažovateľovom prípade v súlade s procesno-právnou úpravou (v danom prípade s Občianskym súdnym poriadkom), keď po zistení, že nie je daný žiaden z dôvodov podľa § 237 a § 238 OSP, dovolací súd napadnutým uznesením sťažovateľovo dovolanie odmietol pre neprípustnosť.

Právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie sťažovateľa z dôvodu jeho neprípustnosti, ako aj celé odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 13 dohovoru, ústavný súd uvádza, že toto ustanovenie zaručuje právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoláva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Ústavný súd konštatuje, že v súvislosti s namietaným porušením svojich základných práv

mal sťažovateľ k dispozícii účinné právne prostriedky nápravy (tak riadne – odvolanie, ako aj mimoriadne – dovolanie), ktoré aj využil a ktorými sa domáhal dosiahnutia nápravy. Všeobecné sudy o podaných opravných prostriedkoch riadne konali a rozhodli. Ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 46/2011 z 29. februára 2012 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa vo svojej podstate vecnej nesprávnosti rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že v rámci konania o predmetnej sťažnosti sa vzhľadom na už uvedené mohol zaoberať iba namietaným porušením práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu v dovolacom konaní, a nie prípadným porušením práv rozsudkom krajského súdu ako prvostupňového súdu a rozsudkom najvyššieho súdu v konaní o odvolaní.

23. S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2012